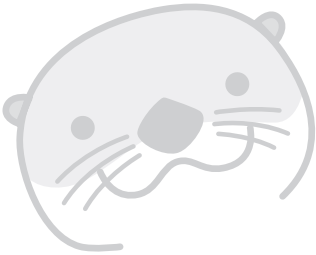

คู่แข่งงองฉันทังแตก

I

我死对头终于破产了

เจ็ยจ้อเป็ย
เขียน

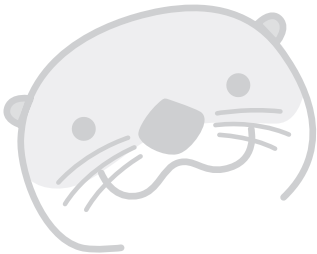
หนิงเหมิงฉา
แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

🐦 @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

หากวันหนึ่งเรามีโอกาสเห็นคู่แข่งตลอดกาลสะดุดล้มโครมใหญ่ลงตรงหน้า
ร่วงหล่นจากจุดสูงสุดที่อยู่เหนือผู้คน ลงสู่จุดต่ำสุดที่พร้อมจะโดนผู้คนเหยียบย่ำ...
เราจะทำอย่างไร

สำหรับ จักรานแล้ว ฉินหม่านเป็นคู่แข่ง เป็นศัตรู เป็นคู่แข่ง เป็นคนที่มีเรื่องด้วยที่สุดตลอดกาล แต่ปัญหาสำคัญก็คือเขาไม่เคยเอาชนะไ้หมอนี่
ได้เลย คนอะไรเกิดมาได้รับความลำเอียงจากสวรรค์จนเพอร์เฟกต์ไปเสียทุกอย่าง
นำหมั้นไส้จนแค่เห็นหน้าก็แทบทนไม่ได้

ตั้งแต่วันหนึ่งเมื่อฉินหม่านกลายเป็นบุคคลลึ้มละลาย จากนักธุรกิจ
ผู้เก่งกาจยิ่งใหญ่กลายเป็นคนไม่เหลืออะไรเลย จักรานจึงไม่รอช้าที่จะหาวิธี
เหยียดหยามซ้ำเติม แต่...อะไรคือเช้าวันหนึ่ง เขากลับตื่นขึ้นมาพร้อมอีกฝ่าย
บนเตียงในสภาพเปลือยเปล่า!

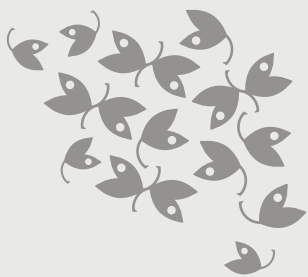
หลังจากนั้นการผลัดกันเอาคืนอย่างสมน้ำสมเนื้อระหว่างเขากับคู่แข่ง
ก็ได้เริ่มขึ้น...

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

บทที่ 1

จิ๋วราน ถูกปลุกด้วยเสียงโทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นข้างหู

เดี๋ยวนะ นี่มันเสียงโทรศัพท์แบบตั้งโต๊ะ...ตั้งมาจากที่ไหนกัน

เขาตื่นขึ้นมาอย่างงุนงง กำลังจะยกมือขึ้นเพื่อรับโทรศัพท์ แต่แค่ขยับแขนเท่านั้น ความเจ็บแปลบลึกถึงกระดูกก็ปลุกเขาให้ตื่นเต็มตาทันที

ตาเขาเบิกกว้าง ดวงตาสีเข้มนกวาดมองรอบ ๆ ห้องที่มีตีสลัว แพนชนาสั้นไหวเล็กน้อยตามการเคลื่อนไหวของเจ้าตัว

แม่งเอ๊ย ต่อให้เขานอนหนุนแขนตัวเองทั้งคืนก็ไม่มีทางที่จะปวดขนาดนี้แน่ๆ

เสียงโทรศัพท์ยังดังอย่างต่อเนื่อง เขาขมวดคิ้วแน่นพร้อมกับสบถอย่างไม่สบอารมณ์ ก่อนจะพยายามขยับไปรับโทรศัพท์อย่างทุลักทุเล

“สวัสดีครับคุณลูกค้า ทางโรงแรมต้องเช็คเอาต์ตอนเที่ยง ไม่ทราบว่า คุณลูกค้าต้องการจะจองห้องต่อไหมครับ”

พอลืมตาแล้วเห็นการตกแต่งห้อง เขาก็รู้ได้ทันทีว่าตัวเองอยู่ในโรงแรม

จิ๋วรานหลับตาลง เขารู้สึกว่าตัวเองไม่ได้เจ็บแค่แขนเท่านั้น แต่ยังมีขาทั้งสองข้างที่เจ็บยิ่งกว่า รวมไปถึงตั้งแต่ช่วงเอวลงไปที่ไม่ต่างจากคนพิการลัคนิด “จองต่อเลย” ก็เขายังนอนไม่พอเลยนี่

“ได้ครับ ถ้ามีเวลารบกวนคุณลูกค้ามาทำเรื่องจองห้องต่อที่แผนกต้อนรับด้วยนะครับ”

หลังจากวางสาย จี้หฺรานกลัวว่าถ้านอนทับแขนตัวเองต่อไปแบบนี้คงพิการ
ขึ้นมาจริง ๆ แน่ ดังนั้นหลังจากครุ่นคิดสักพักเขาก็จึงพลิกตัวเพื่อเปลี่ยนท่า

การขยับร่างกายแบบนี้มันแย่มาก

ความเจ็บแสบและรวดเร็วอย่างรุนแรงของร่างกายส่วนล่างพุ่งจากฝ่าเท้า
มาจนถึงศีรษะ มันเจ็บจนเขาต้องกัดฟันแน่น ในขณะที่เดียวกันมันก็เรียกความ
ทรงจำที่กระจัดกระจายเมื่อคืนของเขาให้กลับมา

ยังไม่ทันได้ปะติดปะต่อภาพความทรงจำเหล่านั้น เขาก็ต้องตกใจจน
อ้าปากค้างกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าเสียก่อน

กางเกงในสีแดงสดนอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นไม้ เป็นตัวที่เขาตั้งใจซื้อให้ตัวเอง
เพราะปีนี้เป็นปีเบญจเพสพอดี ตัวละตั้งสองพันหยวน

ไม่สิ นี่ไม่ใช่ประเด็น

ประเด็นคือข้าง ๆ กางเกงในสีแดงของเขายังมีบ็อกเซอร์สีดำวางไว้ด้วย

ในตอนนั้นเองมือซ้ายของเขาก็สัมผัสโดนอะไรบางอย่าง

จี้หฺรานค่อย ๆ หันศีรษะอันแข็งที่อกกลับไป

ยังมีผู้ชายคนหนึ่งนอนอยู่ข้าง ๆ เขาด้วย

ผู้ชายคนนี้ผมสั้น เพราะเจ้าตัวนอนหันหลังให้ เขาจึงมองไม่เห็น
รายละเอียดอื่น ๆ แคเห็นแผ่นหลังที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อและลำคอเรียวยาว
ก็รู้แล้วว่าคงเข้ายิมเป็นประจำ เป็นประเภทที่ถ้าเอาไปทิ้งไว้ในยิม ไม่ว่าผู้ชาย
หรือผู้หญิงคงเข้ามาจับเป็นว่าเล่น

แต่ตอนนี้จี้หฺรานไม่มีอารมณ์มาชื่นชมกล้ามเนื้อของคนตรงหน้าแน่ ๆ

มีรอยประทับสีแดงจำนวนมากบนแผ่นหลังของผู้ชายคนนี้ แคดูก็รู้แล้วว่า
รอยพวกนี้มีที่มาอย่างไร และยังมีร่องรอยอันคลุมเครือมากมายที่กระจายอยู่ตาม
บริเวณอื่น ๆ ด้วย

ความทรงจำมากมายถาโถมเข้ามาในหัว

ถึงจี้หฺรานจะเป็นเกย์ แต่เขาก็ไม่เคยทำแบบนี้กับผู้ชายมาก่อน เมื่อคืน
เขาไม่ได้ให้ใครมานั่งด้วย ดังนั้นผู้ชายคนนั้นไม่มีทางเป็นหนุ่ม ๆ ในไนต์คลับ
พวกนั้นแน่

และคงไม่ใช่พวกเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวของเขา เพราะต่อให้ใจกล้าแค่ไหน

พวกนั้นก็ไม่ว่าแต่ต้องเขาอยู่แล้ว

และยังไม่มีทางเป็นคนที่เจอกันตามข้างทางแน่นอน เขาไปในต์คลับนั้นเป็นประจำ ใครๆ ก็รู้จักเขา ต่อให้เป็นพวกที่ไปในต์คลับเพื่อวันในต์สแตนต์ก็ไม่กล้ามายุ่งกับเขาอยู่ดี

เมื่อคืนเขายังเจอใครอีกนะ

และแล้วไบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตรก็โผล่เข้ามาในสมมออย่างรวดเร็ว หลังจากจ่ารายละเอียดบางอย่างได้ จั๊หรานก็ตกใจจนแทบช็อก

เซี่ยเอ๊ย!!!

นี่เขาโง่หรือไง แผ่นหลังกวนตีนแบบนี้ นอกจากไอ้เวรฉินหม่านแล้วจะมีใครอีก

จั๊หรานรู้สึกถึงความปวดร้าวอย่างรุนแรงบริเวณช่วงล่าง ทั้งโมโหทั้งหงุดหงิด ความรู้สึกทั้งหมดประดังประเดเข้ามาในใจ แม้แต่แก้มเขายังกลายเป็นสีแดงจัดด้วยความโกรธ ไม่กล้ายอมรับความจริงด้วยซ้ำ รีบก้าวขาลงจากเตียงอย่างทำอะไรไม่ถูก

แต่ไม่คาดคิดว่าทันทีที่เขาขยับตัว ของเหลวบางอย่างในร่างกายจะขยับตามไปด้วย ยังไม่ทันได้รู้ตัว ของเหลวนั้นก็ไหลลงตามเรียวขาเสียแล้ว ความรู้สึกเหนียวเหนอะไม่สบายตัวถูกส่งตรงไปยังสมมอทันที

เซี่ย!

F*ck!

จั๊หรานมองที่เซี่ยบุหรีซึ่งอยู่ใกล้ตัว ขณะที่ประเมินประสิทธิภาพในการใช้ฉ่าของมันก็บ่ลอบใจตัวเองไปด้วย

ใจเย็นๆ จั๊หราน...นายต้องใจเย็นๆ กำลังจะฉลองตรุษจีนแล้ว นายจะเข้าไปฉลองในคุกไม่ได้!

จั๊หรานอยากสูบบุหรีเพื่อสงบสติอารมณ์ แต่เห็นๆ กันอยู่ว่าสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย ดังนั้นเขาจึงทำได้เพียงหยิบกางเกงในสีแดงบนพื้นขึ้นมาแล้วพยายามสวมมัน แต่ใครจะรู้ว่าเพราะร่างกายที่ร้าวระบมอย่างหนัก มือถึงได้ลั่นไม่หยุด สวมยังไงก็สวมไม่ได้

“นายจะไปไหน”

เสียงทุ้มต่ำปนแหบพร่าเอื่อยขึ้นทำลายความเงียบ

จี้หฺรานตัวแข็งที่อันทันที

ไม่รู้ว่าคุณบนเตียงตื่นขึ้นมาตอนไหน พอหันกลับไปก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังมองมาที่เขาอยู่แล้ว

ชายตรงหน้าดวงตาคมเฉียบ ใบหน้าคมคาย คิ้วข้างหนึ่งเล็กขึ้นเล็กน้อย แววตาฉายความสงสัย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ดูไม่ได้ใส่ใจจริงจังนัก

จี้หฺรานตัวแข็งที่อยู่แค่แป็บเดียวเท่านั้น

ชีวิตนี้เขาไม่มีทางแสดงความอ่อนแอต่อหน้าฉันหม่านเด็ดขาด

เขาทำสิ่งที่กำลังทำอยู่ต่อไปพลางกัดฟันตอบ “ไปซื้อโลงศพให้นายไง! นายชอบแบบไหนล่ะ แบบมีสี่ส้นหน่อยหรือแบบเรียบๆ”

ฉันหม่านหัวเราะในลำคอ “ได้หมด...ฉันนึกว่านายกำลังจะหนีไปซะอีก”

จี้หฺรานถลึงตา “หนี? นายไม่หนี แล้วฉันจะหนีทำไม!”

“ใครจะไปรู้”

ฉันหม่านลุกขึ้นนั่งแล้วก็ลงไปหยิบซองบุหรี่และไฟแช็กจากกางเกงใครก็ไม่รู้ จากนั้นก็จุดบุหรี่ก่อนสูดควันเข้าลึกเต็มปอด “ว่าแต่นายจะเป็นคนจ่ายค่าโลงศพใช่ไหม ฉันไม่มีเงิน”

ในขณะที่เขาเจ็บจนต้องกัดฟัน หมอนั้นก็กลับนั่งสูบบุหรี่ด้วยท่าทางสบายๆ เนียนๆ

“นายตายอย่างสบายใจได้เลย นายตายก็รอบ ฉันก็จะซื้อโลงศพให้นายทุกรอบ” จี้หฺรานพูดด้วยใบหน้าบึ้งตึง ยังคงพยายามทำสิ่งที่ค้างอยู่ในมือต่อ

“รอเดี๋ยว” ฉันหม่านพ่นควันบุหรี่ “นายจ่ายเงินครั้งนี้มาก่อน ฉันกลัวนายจะหนี”

จี้หฺรานยังไม่เข้าใจในทันที “จ่ายเงิน? จ่ายค่าอะไร”

ฉันหม่าน “เมื่อคืนนายพูดว่าจะเปย์’ฉันไม่ใช่หรือไง ทำไม พอนอนกับฉันแล้วก็คิดจะเบี่ยงฉันเหวอ”

“...”

จี้หฺรานจำทุกอย่างได้แล้ว

เขาจำได้ว่าเมื่อคืนเขาเมามากแล้วพุ่งเข้าไปในห้องน้ำ พอเห็นฉันหม่าน

กำลังยืนล้างมืออยู่ที่หีบแบล็กการ์ดดอกมาโยนไปให้ พร้อมทั้งโวยวายว่าต้องการเลี้ยงดูอีกฝ่าย

จี้หฺรานโกรธจนต้องหัวเราะออกมา “ฉันนอนกับนายหรือนายนอนกับฉันไม่ทราบ”

ฉินหม่านเคาะมวนบุหรีพลางเงยหน้าขึ้นถาม “แล้วนายรู้สึกดีไหมล่ะ”

จี้หฺรานชะงัก เขาเคลื่อนไหวส่ายตามคำพูดของฉินหม่านไปยังส่วนล่างของอีกฝ่ายที่อยู่ใต้ผ้าห่มโดยไม่รู้ตัว

“ฉันเนี่ยนะรู้สึกดี?” จี้หฺรานขำพรีต “นายฝันอยู่หรือไง ไม่จิ้มฟันอันนั้นของนายนะเหรอ ยัดร่องฟันยังไม่เต็มด้วยซ้ำ”

ฉินหม่านยิ้ม “จี้หฺรานก็มาลองอีกรอบสิ ขอดูหน่อยว่าร่องฟันนายจะใหญ่แค่ไหน”

จี้หฺรานไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าวันหนึ่งเขาจะได้คุยเรื่องลามกกับฉินหม่าน ตอนกลางวันแสบๆ แบบนี้

“ใส่หัวไปซะ ฉันไม่ได้รู้สึกดีไวย!” เขาตะคอก

ฉินหม่านได้ยืนดิ่งนั้นก็พยักหน้า ดับบุหรีแล้วเปิดผ้าห่มออก “นายรอก่อน” เพราะฉินหม่านไม่ได้สวมเสื้อผ้า จี้หฺรานจึงหีบบ็อกเซอร์บนพื้นขึ้นมาแล้วโยนไปให้ “ให้รอกอะไร จะต่อยกันหรือไง ถ้าจะต่อยกัน นายก็สวมเสื้อผ้าให้ดีๆ ไม่งั้นพอรถพยาบาลมาคงทุเรศสายตানাดู ถ้าถูกห้ามออกไปในสภาพล่อนจ้อนแบบนี้”

ฉินหม่านสวมเสื้อผ้าตามที่เขาขอ “ฉันไม่ต่อย ฉันเป็นมืออาชีพมากพอไม่ต่อยเสียเลี้ยงหรือก ฉันก็แค่จะไปถามห้องข้างๆ หน่อย”

จี้หฺรานไม่เข้าใจ “ถามอะไร”

ฉินหม่านหัวเราะในลำคอ “ถามว่าเมื่อคืนพวกเขาได้ยินเสียงนายร้องหรือเปล่า”

“...”

ฆ่าคนผิดกฎหมาย...ฆ่าคนผิดกฎหมาย...จี้หฺรานท่องในใจ

นะโม อามิตตาพุทธ

ฉินหม่าน “แล้วก็จะไปบอกเพื่อนนายด้วยว่านายคิดจะกินพรี”

จีหฺรานไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าฉินหม่านจะหน้าไม่อายุขนาดนี้

ถึงแม้ปกติพวกเขาจะเป็นศัตรูกัน แต่ที่ผ่านมาจากฉินหม่านเป็นพวกหน้าตายตลอดเวลา พูดจาจนประสาท แถมยังเย็นชายิ่งกว่าอะไร แค่ว่าพูดง่าย ๆ ไม่ก็คำกี่ยวโมโหคนอื่นได้แล้ว

ต่างกับคนที่ในตอนนี้อาแต่ขอให้เขาเปย์เป็นคนละคน

จีหฺราน “ฉินหม่าน นายไม่มียางอายแล้วหรือไง”

ฉินหม่าน “ฉันลึ้มละลายแล้ว จะมียางอายุไปทำไม”

โอเค

นายชนะแล้ว

จีหฺรานสงบสติอารมณ์แล้วรอดชิปกางเกงให้เรียบร้อย “นายหยุดก่อน”

ฉินหม่านยิ้ม หยุดฝีเท้าตามคำขอแล้วนั่งลงบนโซฟาข้าง ๆ

เพราะเมื่อกรีบร้อนเกินไป จีหฺรานจึงไม่ได้สังเกตให้ละเอียด ตอนนี้อเองเขาถึงพบว่าบนพื้นไม่ได้มีแค่เสื้อผ้าพวกเขาเท่านั้น แต่ยังมีถุงยางอนามัยใช้แล้วที่ถูกทิ้งเกลื่อนไปหมด แถมยังมีบางสิ่งที่ไม่น่ามองนักหลงเหลืออยู่ในนั้นด้วย

จีหฺรานสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ อยากนั่งแต่ก็เป็นห่วงบั้นท้ายตัวเอง จึงทำได้แค่นั่งอยู่อย่างนั้น

“ใช่” เขาคลึงขมับตัวเอง “ฉันพูดว่าจะเลี้ยงดูนาย”

“เดี๋ยว” ฉินหม่านหยิบโทรศัพท์ออกมาก่อนเปิดการบันทึกเสียง “นายพูดอีกทีสิ ฉันจะอัดเสียงไว้”

จีหฺรานโมโห “ฉันไม่เบี้ยวหรอกนะ!”

ฉินหม่านยกไหล่ “ใครจะไปรู้ เมื่อก็นายก็ตั้งใจจะเบี้ยวอยู่ไม่ใช่หรือไง”

จีหฺรานสุดท้ายใจลึก ๆ อีกครั้งแล้วพูดซ้ำ “ฉันจะเลี้ยงดูนาย!” สุดท้ายใจลึก ๆ อีกที่...

“ฉันจะให้เงิน...แต่การเปย์มันก็ต้องมีกฎ เรื่องนี้นายก็รู้ใช่ไหม”

ฉินหม่าน “ไม่รู้”

จีหฺราน “...สรุปสั้น ๆ! ระหว่างการเปย์ ทุกอย่างต้องขึ้นอยู่กับฉันคนเดียวเท่านั้น!”

“ตราบไตที่ไม่คูกคามความปลอดภัยส่วนตัวของฉันก็โอเค” ฉินหม่านเอ่ยอย่างอารมณ์ดี “แล้วนายต้องการอะไรบ้างล่ะ”

คำถามของอีกฝ่ายทำเอาจี๋หรานชะงัก

เขาไม่เคยเลี้ยงใครมาก่อนสักหน่อย จะไปรู้ได้ไงว่าต้องเสนอความต้องการอะไร?

“อย่างอื่นเอาไว้ทีหลัง ตอนนี้มีแค่ข้อเดียว!” จี๋หรานกัดฟันกรอด “หลังจากนี้ถ้ามีใครถามนายเกี่ยวกับ...เรื่องอย่างว่า นายต้องตอบว่าฉันเป็นคนทำนาย!”

ฉินหม่านเลิกคิ้วและพยักหน้าพร้อมกับมูมปากที่ยกขึ้นนิดๆ “อืม รู้แล้ว” จี๋หรานโกรธจนหน้าแดงกำอีกครั้ง “ยิ้มทำบ้าอะไร นายมีจรรยาบรรณในอาชีพบ้างไหมชะ!”

“มีสิ” ฉินหม่านแอนหลัง “ถ้ามีคนถาม ฉันจะบอกว่า...”

เสียงอีกฝ่ายผ่อนคลายมาก “บอกว่านายเก่งมาก ทำจนฉันแทบขาดใจตาย แถมยังทำจนฉันร้องทั้งคืน...”

“ฉันไม่ได้ขอให้นายพูดละเอียดขนาดนั้น!” จี๋หรานรู้สึกว่าตัวเองอายุสั้นลงไปยี่สิบปี

“โอเค” ฉินหม่านพยักหน้า

จี๋หรานคิดว่าตัวเองคงคุยกับอีกฝ่ายต่อไม่ได้แล้ว เขากัดฟันกลั้นความเจ็บปวดแล้วสวมเสื้อผ้าแบบลวกๆ จนเสร็จ

ก่อนออกไปเขาหยิบแบล็กการ์ดออกมาจากกระเป๋าแล้วโยนให้ฉินหม่านอีกครั้ง

“การ์ดใบนี้...นายเอาไปก่อน รหัส 199511”

ฉินหม่านรับมันได้อย่างแม่นยำ ปลายนิ้วที่หนีบการ์ดพลิกไปมา “ฉันรูตได้เท่าไร?”

“นายอยากรูตเท่าไรไม่ทราบ นายแม่มีค่าแค่ร้อยหยวนเท่านั้นแหละ” จี๋หรานกัดฟัน “รูต...ทำแสนหยวนละกัน ถ้าเกิน ฉันฆ่านายตายแน่”

“โอเค” ฉินหม่านวางการ์ดไว้ข้างๆ

ขณะที่จี๋หรานหมุนตัวเตรียมเดินออกไปก็ได้ยินเสียงคนด้านหลังเรียก

ไว้ก่อน “เตี้ยว”

จี้หรานหันหน้ากลับมาอย่างหัวเสีย “อะไรอีก!”

“เราแลกข้อมูลติดต่อกันไว้ดีกว่า” ฉินหม่านเอ่ยต่อ “ฉันรับเงินมาแล้วก็ต้องทำงาน ถ้าเมื่อไหร่นายต้องการ...ก็เรียกฉัน”

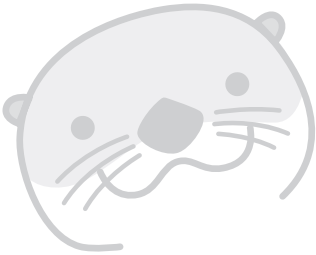
ถ้าอยากฆ่าคน ฉันเรียกนายได้ไหม!

สถานการณ์ตอนนี้ค่อนข้างยุ่งยาก จี้หรานจึงไม่อยากทะเลาะกับอีกฝ่าย เขาขยับตัวเองอย่างหงุดหงิดแล้วหยิบโทรศัพท์ออกมา “วีเซตนายไอดีอะไร”

หลังจากแลกข้อมูลติดต่อกันเสร็จ จี้หรานก็ไม่อยากอยู่ที่นี้ต่อสักวินาทีเดียว แต่เพิ่งเดินมาถึงหน้าประตู เสียงข้างหลังก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“เตี้ยวก่อน ยังมีอีก” ฉินหม่านเอ่ยด้วยน้ำเสียงสบายๆ “นายมีสวัสดิการอะไรให้บ้างละ ครอบคลุมพอหรือเปล่า”

คำตอบที่ได้มีเพียงเสียงปิดประตูดังสนั่นหวั่นไหวเท่านั้น

กดจออ่าน

บทที่ 2

ทันทีที่เดินพ้นกรอบประตู แผ่นหลังที่เคยเหยียดตรงของจี้หรรณก็งอกลงทันที

เขี่ยยย เจ็บชะมัด มันไม่เหมือนความเจ็บปวดของบาดแผลเลือดออกตอนชกต่อย แต่เหมือนถูกเข็มหลายร้อยเล่มแทงมาที่จุดจุดเดียว ทั้งสลับทั้งคันยิบๆ ไปหมด

เขาสูดหายใจเข้าลึกๆ ขณะที่กำลังจะเดินเข้าไปในลิฟต์ก็ได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวมาจากห้องข้างๆ ซึ่งก็คือเสียงของแขกที่พักในห้องนั้นเอง

แขกห้องข้างๆ เป็นคู่รักชายหญิง พอเห็นคนยืนอยู่ข้างนอก ตอนเดินออกมาคนทั้งสองจึงผลอมองไปยังชายหนุ่มอย่างไม่รู้ตัว

พอนึกถึงคำพูดของจินหม่านขึ้นมา จี้หรรณก็รีบยัดหลังตรงทันที

เขามาโรงแรมนี้เป็นประจำ บางครั้งที่เมามากๆ ก็จะนอนพักอยู่ที่นี้วันสองวัน แต่ผนังที่นี้กั้นเสียงดีหรือเปล่า เขาก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน

เขาอดทนต่อความเจ็บปวดแล้วแสร้งทำเป็นเดินเข้าลิฟต์อย่างมั่นคง ก่อนที่คู่รักคู่นั้นจะเข้ามา ก็รีบกดปุ่มปิดอย่างเอาเป็นเอาตาย

เมื่อประตูลิฟต์ปิดลง เขาก็พึงรวบจับอย่างหมดแรง

เขาเรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่บ้านแถวๆ ซานเมืองที่เพิ่งซื้อไว้ บ้านหลังนี้ ตกแต่งเสร็จตั้งนานแล้ว เพราะมีแม่บ้านเข้ามาทำความสะอาดทุกสองวัน ที่นี้จึงสะอาดมาก

เป็นครั้งแรกที่เขามาพักที่นี่ สิ่งแรกที่เขาทำเมื่อมาถึงก็คืออาบน้ำ ทันทินี่น้ำเย็นสัมผัสผิว จี้หฺรานถึงรู้สึกว่ามันกลับมามีชีวิตอีกครั้ง เขากัดฟันแน่น ยกขาข้างหนึ่งพาดกับอ่างอาบน้ำแล้วเริ่มทำความสะอาดร่างกายส่วนล่างด้วยความอับอาย

แม่งเอ๊ย กลับไปฆ่าฉินหม่านตอนนี้ยังทันไหมนะ

ติดคุกก็ติดไป ยังไงก็ดีกว่าที่เขาจนมุมหมดสภาพอยู่ตอนนี้เป็นไหนๆ

อาบน้ำเสร็จเขาก็สวมเสื้อคลุมอาบน้ำแล้วเดินไปที่เตียง จากนั้นก็ทิ้งตัวนอนตะแคงลงไปเต็มแรง

เชี่ยเอ๊ย! นอนตะแคงยังเจ็บเลย ถ้าคืนนี้เขาเผลอพลิกตัวแรงๆ จะไม่เจ็บจนตายเลยหรือไง!

ทันใดนั้นโทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างๆ ก็ดังขึ้น จี้หฺรานมองสายโทร.เข้าอย่างหงุดหงิด ก่อนจะกดรับแล้วเปิดลำโพง

“มีอะไร” เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง

“จี้หฺราน ออกไปเล่นข้างนอกกันเถอะ” ปลายสายคือเยว่เหวินเหวิน เพื่อนสนิทที่สุดของจี้หฺราน หลังจากพูดจบ เยว่เหวินเหวินถึงสังเกตเห็นความผิดปกติ “ว่าแต่ทำไมเสียงนายเป็นแบบนี้”

“ไม่มีอะไร ฉันไม่ไป” จี้หฺรานเอ่ยต่อ “เพิ่งจะบ่ายสอง จะออกไปทำอะไรดูพระอาทิตย์หรือไง มีอะไรก็พูดมาเลย”

ช่วงนี้เยว่เหวินเหวินถูกพอลากตัวไปทำงานที่บริษัท ปกติหลังห้าโมงเย็นถึงได้ออกมาพบเจอผู้คน ที่โทร.มาเข้าหานานี้ต้องมีเรื่องอะไรแน่ๆ

“ฮึ่ๆ ฉันแค่มื้ออะไรอยากถามนายหน่อยนะ...” ปลายสายลดเสียงลง “เมื่อคืนฉินหม่านลืลาเต็ดหรือเปล่า”

จี้หฺรานสะดุ้งเฮือก ภายในไม่กี่วินาทีเขาก็หักท่ายบรรพบุรุษสิบแปดชั่วโคตรของฉินหม่านจนครบ

แต่เขาตกใจเพียงชั่วครู่เท่านั้น ไม่นานก็สงบลง

ไม่สิ ฉินหม่านกับเยว่เหวินเหวินไม่มีทางไปสนิทกันได้แน่ๆ เป็นไปไม่ได้ที่ฉินหม่านจะบอกเรื่องนี้ให้เยว่เหวินเหวินรู้

เยว่เหวินเหวินเห็นเขาไม่ตอบอะไรจึงเร่งทันที “ตอบมาเร็วเข้า ระหว่าง

เพื่อนสาวต้องไม่มีความลับต่อกันสิ!”

“ใครเป็นเพื่อนสาวนายกัน นายช่วยเปิดทางเองตัวเองดูด้วย ฉันว่านายคงลับสนกับเพศตัวเองอยู่” จี๋หฺรานเอ่ยต่อ “ใครบอกนายว่าฉันกับจินหม่าน... ทำเรื่องแบบนั้นกัน”

เยว่เหวินเหวินเป็นคนดังในแวดวงเกย์ ดั่งขนาดไหนนะเธอ ก็ถึงขนาดเป็นที่รู้จักของเกย์เกือบทั้งเมืองหม่านเฉิง และส่วนเล็กๆ ที่เหลือ ถ้าไม่ใช่พวกเกย์ที่ปิดบังตัวตน ก็เป็นพวกสามีที่หลอกภรรยาตัวเองไปวันๆ แม้แต่ในเว่ยป้อยังมีคนติดตามหลายแสนคน ซึ่งแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้ติดตามผู้หญิง และเอาแต่เรียกเยว่เหวินเหวินว่าเพื่อนสาวทั้งวัน

จี๋หฺรานและเยว่เหวินเหวินรู้จักกันตอนมัธยมต้น ตอนนั้นแม้ว่าเยว่เหวินเหวินจะมีท่าทางดั่งตั้ง แต่ก็ไม่ได้เปิดเผยตัวตนให้ทุกคนรู้ว่าตัวเองเป็นเกย์ เพราะตอนนั้นสังคมยังไม่เปิดกว้างเท่าตอนนี้ ทุกคนจึงไม่ได้คิดอะไร

แต่ใครจะไปรู้ว่าพอเข้ามหาวิทยาลัย เยว่เหวินเหวินจะปลดปล่อยตัวเองเต็มที่ พุดจาเสียงเล็กเสียงน้อยเหมือนพวกสาว ๆ แถมกระโปรงในตู้เสื้อผ้ายังเยอะกว่าผู้หญิงทั่วไปซะอีก

เยว่เหวินเหวินส่งเสียงดัง

“นายเมากจนสมองฝ่อแล้วหรือไง ก็เมื่อคืนนายเป็นคนบอกฉันเอง”

“...”

จี๋หฺรานจำเหตุการณ์ช่วงนี้ไม่ได้จริงๆ

เมื่อคืนเขาดื่มเยอะมากจึงจำอะไรไม่ค่อยได้ รายละเอียดต่าง ๆ ก่อนไปโรงแรมถูกลืมไปจนหมดสิ้น

...แต่เขากลับจำได้ว่าตัวเองชวนจินหม่านบนเตียงยังไง ถึงตอนนี้จะสงบลงแล้ว แต่เขายังจำอุณหภูมิร่างกายจินหม่านได้อย่างแม่นยำ จำได้ว่าขาของเขาที่พาดทับอยู่ข้างบนมันร้อนอย่างกับแนบอยู่กับท่อนเหล็กร้อนฉ่ำ

จี๋หฺรานรีบหยุดความคิดทันที “แล้วหลังจากนั้นล่ะ”

“ไม่จริงน่า นี่นายลืมจริง ๆ เหมอ” เยว่เหวินเหวินเอ่ยต่อ “พวกฉันนี่กว่านายเมากก็เลยพุดเล่น ๆ ซะอีก ใครจะไปคิดว่าคุณจะบอกว่าจินหม่านกำลังรอนายที่ประตู ต้องไปก่อน พอฉันหันไปดู...ถึงเห็นว่าเป็นจินหม่านจริงๆ”

จิ๋หฺรานโมโห “แล้วนายก็ยื่นมองฉันเดินออกไปกับเขาเฉยๆ เนี่ยนะ นายไม่กลัวเขาจะลักพาตัวฉันไปฆ่าปิดปากหรือไงอะ”

“นี่ๆๆ ไม่มีทางหรอกน่า เขาไม่ได้มีความแค้นส่วนตัวกับนายสักหน่อย ไม่คุ้มค่าที่จะทำแบบนั้นหรอก อย่างมากนายก็คงไปชวนเขาต่อยตีนั่นแหละ” เยว่เหวินเหวินคิดแทนเขา “นายคิดดูสิ นายถูกลากออกไปแบบนั้น ถ้าไม่โดนตี ก็โดนคร่อม ฉันว่าคุ้มดีออก ถ้าเป็นอย่างหลัง ก็ได้อะไรเห็นๆ ไม่ใช่หรือไง”

จิ๋หฺรานรู้สึกเหลือเชื่อชะมัดที่เขาเป็นเพื่อนกับเยว่เหวินเหวินได้หลายปีขนาดนี้

เยว่เหวินเหวินคนนี้ นอกจากจะบ้าผู้ชายไปสักหน่อยก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร แต่เขาไม่คิดจริงๆ ว่าอีกฝ่ายจะบ้าผู้ชายถึงระดับนี้

“นายสิโดนคร่อม!” หลังจากด่าจบเขาถึงได้รู้ว่าประโยคนั้นคงไม่ได้รุนแรงอะไรสำหรับคนอย่างเยว่เหวินเหวิน เขาริပ်โปลงตามออกไป “จะบอกอะไรให้เมื่อคืนฉันนี่แหละที่คร่อมหมอนั้น!”

ปลายสายตกอยู่ในความเงียบ

ผ่านไปสักพักอีกฝ่ายถึงเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตกใจ “ไม่ะ...จิ๋หฺราน นี่นายบ้าไปแล้วหรือไง นายจ่ายเงินเพื่อไปเป็นเลข 1¹ ั้งหรือ”

จิ๋หฺรานยังไม่ทันได้พูดอะไร เยว่เหวินเหวินก็โวยวายขึ้นก่อน “นายบ้าไปแล้วแน่ๆ! แคนายเดินเข้าไปในบาร์เกย์ พวก 0 ก็วิ่งตามตูดนายเป็นพรวนแล้ว คนที่อยากถูกนายคร่อมต่อแถวยาวจากหน้าผับไปจนถึงกลางเมือง! และที่สำคัญที่สุดนะ นายยังมีหน้าไปนอนกับฉันหม่านแล้วให้เขาเป็น 0 เนี่ยนะ! ตายแล้วๆ ฉันว่าฉันไม่ไหว จะเป็นลม”

ถึงจิ๋หฺรานจะไม่รู้อะไรเกี่ยวกับแวดวงเกย์มากนัก แต่เขารู้ว่าเลข 1 และ 0 หมายถึงอะไร

“...ก็ที่ฉันไปหาหมอนั้นเพราะอยากนอนกับเขาไง ว่าแต่ทำไมฉันหม่านถึงเป็นเลข 0 ไม่ได้”

---

¹ ภาษาที่ใช้ในหมู่เกย์ 1 คือฝ่ายรุก 0 คือฝ่ายรับ 0.5 คือโบท (both) หมายถึงคนที่ชอบเป็นทั้งฝ่ายรุกและฝ่ายรับ

“ฉันจะอธิบายแบบนี้ละกัน ทุกคนที่ฉันรู้จัก... เกย์ทุกคน! ไม่ว่าจะเลข 0 หรือ 0.5 ไม่มีใครไม่ยกโตนเงินหม่านคร่อม” เย่วเหวินเหวินเอ่ยต่อ “เขาคือผู้ชายที่พวกเราปรารถนา! หมุ่มในฝัน! สวรรค์ของเหล่าเกย์! แต่เขาถูกนายย้ายไปแล้ว!”

อารมณ์จู้หฺรานแปรปรวนไปหมด เย่วเหวินเหวินคนนี้เก่งจริง ๆ เมื่อกี้เขายังโมโหอยู่เลย แต่ตอนนี้กลับรู้สึกพูดอะไรไม่ออก

“เย่วเหวินเหวิน แล้วศักดิ์ศรีความเป็นผู้ชายของนายล่ะ”

“ศักดิ์ศรีมีค่าก็หายน” เย่วเหวินเหวินส่งเสียงเยาะหยัน “อีกอย่าง ต่อให้มันมีค่าจริง ๆ นายเห็นฉันขาดแคลนเงินหรือไง”

บ้านเย่วเหวินเหวินเป็นมหาเศรษฐี มหาเศรษฐีที่รวยมากจริง ๆ ดังนั้นต่อให้พูดแบบนี้จึงไม่น่าหม่นไส้สักนิด

จู้หฺรานหมดอารมณ์จะคุยแล้ว “ฉันวางแล้วนะ”

“เฮ้ เดี่ยวลี หรานหฺราน ออย่าเพิ่งวาง” เย่วเหวินเหวินเรียกเขาไว้ “ว่าแต่... นายจ่ายให้เงินหม่านคร่อมไปเท่าไร”

จู้หฺรานขมวดคิ้ว “นายคิดจะทำอะไร”

เย่วเหวินเหวินหัวเราะเจ้าเล่ห์ “ฉันมาคิด ๆ ดูแล้ว รูปร่างหน้าตาแบบเงินหม่านคร่อม แคนนอนกับนายครึ่งเดียวยังไม่มีความเป็นเลข 0 ได้ 100% หรอก...”

“ไม่ได้” จู้หฺรานรีบแทรกแล้วตัดบททันที “เย่วเหวินเหวิน นายเลิกคิดไปได้เลย ระหว่างฉันกับเขาเป็นความสัมพันธ์แบบระยะยาวหนึ่งปี”

“ซี จู้หฺราน นายนี้หน้าเบือจริง ๆ คิดจะเก็บของดีไว้กินคนเดียว?” เย่วเหวินเหวินทำเสียงจิกกัดสุด ๆ ก่อนถามต่อ “โอเค ๆ งั้นนายกับออกฉันมาได้แล้วหรือนายจ่ายไปเท่าไรกันแน่”

คราวนี้จู้หฺรานฉลาดขึ้นบ้างแล้ว เขาไม่ตอบแต่ย้อนถาม “ราคาตลาดอยู่ที่เท่าไรล่ะ”

“ราคาตลาด? ฉันไม่เคยใช้บริการแบบนี้ซะด้วยลี คนฮือต ๆ อย่างฉันยังไม่ตกต่ำจนเหมือนพวกเลข 0 ที่น่าสงสารพวกนั้นหรอกนะ แต่เพื่อนฉันบางคนก็เคยใช้บริการหมุ่ม ๆ พวกนั้นเหมือนกัน อืม... ธรรมดา ๆ ก็ห้าพัน แต่ถ้าตัวท็อปก็ห้าหมื่นต่อคืน”

“...เอาเป็นว่าเงินที่ฉันจ่ายมากพอที่จะเลี้ยงเขาไปได้หนึ่งปี นายเลี้ยงไม่ให้หรอก เลิกคิดได้แล้ว” จี๊หฺรานเอ่ยต่อ “วางแล้วนะ!”

หลังจากวางสายจี๊หฺรานก็รู้สึกว้าว ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป เขาต้องไม่ให้แหงๆ เขาควรซื้อยาทาแก้ปวดมาให้ตัวเองเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นเขาคงไม่มีทางนอนได้ เขาเข้าแอปพลิเคชันเดลิเวอรี่ ไม่นานนักเมสเซนเจอร์ก็นำของที่เขาสั่งซื้อมาส่งให้

จี๊หฺรานบอกให้เมสเซนเจอร์วางของไว้หน้าบ้าน รอจนกระทั่งเมสเซนเจอร์กลับไป เขาจึงค่อยๆ ย่องออกไปเอายา

การทายาเต็มไปด้วยความยากลำบาก พอทายเสร็จจี๊หฺรานก็เริ่มเสียดายที่ไม่ได้ซื้อโหม่งก่อนเขาไม่ได้อดฉันทนแรงๆ ไปสักทีสองที

จี๊หฺรานป็นกลับขึ้นเตียง ยังไงตอนนี้ก็นอนไม่หลับอยู่ดี ขณะที่หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อจะหาหนังสือมาอ่าน ถึงเห็นว่ามีย่อความหนึ่งถูกส่งมาจากชื่อ Q

[นายโอเคดีใหม่]

จี๊หฺรานจ้องรูปโปรไฟล์สีดำสนิทอยู่นานสองนานถึงรู้ว่ามันเป็นใคร เขาชี้แจงพิมพ์จึงกดปุ่มอัดเสียงแล้วเลื่อนโทรศัพท์มาจ่อริมฝีปาก จากนั้นก็รีวคำพูดลงไปทันที

[ฉันโอเคดีใหม่งั้นเหรอ เอะ ให้ฉันลองคร่อมนายดูไหมละ ฉันทนฉันจะบอกอะไรไว้ละ ถ้าฟรุ้งนี้สะโปกฉันยังไม่หายดี ฉันจะเผาบ้านนายซะ!]

ฉันทนส่งข้อความเสียงกลับมา

[นายอยู่ไหน ฉันทนจะพานายไปโรงพยาบาล]

[นายจะได้ไม่ต้องไปเผาบ้านฉัน]

แม้แต่เมสเซนเจอร์จี๊หฺรานยังไม่กล้าลงไปเจอหน้า นับประสาอะไรกับการไปหาหมอ แบบนั้นปล่อยให้เขาตายไปเสียเลยยังดีกว่า

[จะให้ฉันไปทำบ้าอะไรที่โรงพยาบาล!] พวดถึงตรงนี้จี๊หฺรานก็นึกอะไรออก [นายนั่นแหละที่ต้องไปตรวจ! เมื่อคืนฉันแค่ปวดเรื้อยเบื้อยไปเพราะเมา นายก็ขึ้นเตียงกับฉันแล้ว ง่ายแบบนี้ นายคงไม่ได้เป็นโรคอะไรหรอกใช้ใหม่]

แน่นอนว่าจี๊หฺรานรู้ว่าฉันทนไม่ได้ป่วย ก็ฉันทนคือใครกันละ

ก่อนที่จะล้มละลาย ในสายตาทุกคนจินหม่านเป็นเหมือนลูกรักพระเจ้า ทำได้แค่
มองจากระยะไกลแต่แตะต้องไม่ได้ ถือตัวยิ่งกว่าอะไรซะอีก

เขาคิดว่าที่เมื่อคืนจินหม่านยอมไปกับเขาคงเป็นเพราะอีกฝ่ายก็เมามาก
เหมือนกันแน่ๆ

แต่ที่เขาพูดแบบนี้ก็เพราะต้องการเหยียบย่ำศักดิ์ศรีของจินหม่าน
เท่านั้นเอง

เขานึกว่าจินหม่านจะไม่โหหรือไม่ก็ไม่ตอบอะไรกลับมาอีก แต่ใครจะไป
คิดว่าไม่กี่นาทีต่อมาอีกฝ่ายจะส่งรูปหนึ่งกลับมา แถมยังมีข้อความเสี่ยง
ตามมาด้วย

จีหฺรานเปิดรูปดู เป็นใบรับรองแพทย์จริงๆ ด้วย

[หาดั่งนานถึงเจอ] น้ำเสียงที่ส่งมาดูสบายๆ ไม่มีความโกรธกับคำพูด
ของเขาสักนิด [นี่เป็นใบรับรองแพทย์ที่ได้มาเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว วางใจเถอะ
ฉันไม่ได้ป่วย]

ถึงคราวจีหฺรานพูดไม่ออกบ้างแล้ว

ขณะที่เขายังตกตะลึงไม่หาย กล่องข้อความวีแชตก็เคลื่อนไหวอีกครั้ง

[Q โอนเงินให้คุณ 20,000 หยวน]

ปะป๊าจี้ [???

Q [เพิ่งเป็นครั้งแรกเลยไม่รู้ว่าจะต้องใช้แรงแค่ไหน ถือว่าฉันบริการ
บกพร่องเอง ในเมื่อทำได้ไม่ดี ฉันคงรับเงินไว้ทั้งหมดไม่ได้ คืนให้นาย
สักหน่อยละกัน สองหมื่นพอไหม]

คราวนี้จีหฺรานโมโหจนเกือบหายใจไม่ออก